

liko preveliki. Do praga je že še šlo. A tu se je pokazala nova težava. Pred pragom je bilo namreč petero stopnjic. Začel se je kopliti preko njih. Pri tem so mu škornji in klobuk tako dobro služili, da se je srečno prekučil. Škornji so ostali nekje na stopnicah, klobuk je odletel pod kap, Stanko sam pa se je zapičil z glavo v novopadli sneg. Na vso to nesrečo so ga ostali pa še okepali. Začel je jokati in morala ga je mama rešiti iz boja. Odnese ga je k velki zeleni peči. Zabičila mu je, naj ostane lepo notri. Kaj da če onim prisrčnim, ki skačejo po snegu, namesto da bi se gregli pri topli peči. Stanko je sicer kimal z glavo, a v svojem drobnem srčku je delal druge naklepe. Komaj je mama zaprla vrata za seboj, je zlezel k oknu.

»Ne boš«, si je mislil, ko je videl druge skakati in loviti lepe snežinke. Izmuznil se je skozi vrata kar bos. Pa ne k ostalim otrokom. Zamermil jim je njihovo šalo s kepanjem. Hotel je imeti svoje veselje. Tekel je v skedenj in tam od nekje izvlekel male sani. Zmagoslavno jih je pripeljal pred hišo. A tu je naletel slabo. Otroci so ga sprejeli z velikim krohotom.

»Kaj zdaj se boš sankal! Po blatu? Saj je sneg komaj pobelil! In bos!« so mu klicali.

Revček ni vedel, kaj bi. Vtaknil je prstek v usta in dvomljivo gledal zdaj nagajivce, zdaj sani.

Otroke je začelo zebsti, Stanka najbolj, da so mu bile nožice vse modre. Hitro so jo pobrali k peči.

Snežilo je še ves dan in vso noč. Drugo jutro se je pa snežec menda res naveličal grdogledov in odkuril drugam. Zdaj pa je imelo solnce svoje delo. Njegovi žarki so razdelili oblake in urno topili snežno plast. Kajti že solncu samemu se je zdelo prezgodaj. Zato je pa tudi zbralo vso svojo jesensko moč in prizadejalo snegu obilo solza. Kmalu je izginil.

Matè zopet goni živino v reber. Stankove sanke pa čakajo boljših dni, ki bodo nemara kmalu prišli.

Jezdec.

*Ko solnce pade za goro,
zatisne v sen še mi oko.*

*Ko mrak bo zvezdo prvo vžgal,
uran bo oči mi izkljuval —*

*Naprej konjiček čez ravan!
pod nebom ptica, črni uran,
upira črne v me oči; —
iz prsi glej, curlja mi kri;
naprej, naprej, že na srce,
oblak mi misel temna gre. . .*

*Ko v noč pogrezne se ravan,
izkljuva še srce mi uran.*

*Po polju begal boš konjič,
pod nebom krakal črni plič. . .*

Fran Žgur.

